

Bot gevangen

(Missing Link)

Komedie in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

L. Slokke- Branse

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BOT GEVANGEN- MISSING LINK** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 1976 © by Jack Sharkey
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

In volgorde van opkomst.

Rose Baxter; een zeer opgeluchte moeder van een eveneens opgeluchte

Belinda "Lindy" Baxter; een aanstaande bruid van bijna middelbare leeftijd

Ed Baxter; Lindy's vader, een bijna gepensioneerde fotograaf

Simon Fletcher; Lindy's verloofde en orthopeed

Fiona Broderick; Lindy's bruidsmeisje

Lincoln Sinclair; Lindy's als vermist opgegeven jeugdliefde

Jake Broderick; Simon's beste vriend en getuige

Juffrouw Beasley; een onderdirecteur van de bank, van middelbare leeftijd.

Judy Mitchell; journaliste van een krant in Toronto

Augusta Sinclair; Lincoln's steenrijke moeder

Rance Bickford; een goede, maar oneerlijke vriend van Judy

NB: Als het nodig is, kan de rol van Rance en van Lincoln door dezelfde persoon worden gespeeld.

Decor:

Het hele spel vindt plaats in de salon van de familie Baxter, in Petoskey, Michigan, half juni, ergens in het midden van de jaren zeventig.

Eerste bedrijf; vrijdagmiddag aan de vooravond van de trouwerij.

Tweede bedrijf; een uur later ongeveer.

Derde bedrijf; zaterdagmorgen, vlak voor de trouwerij.

EERSTE BEDRIJF

Het gordijn gaat open, er is een salon te zien van de familie Baxter in Petoskey, Michigan, op een zonnige vrijdagmiddag in juni. De kamer is ingericht met comfortabele middenklasse meubelen, met een raam met kanten gordijn, een kleine sofa en een kleine koffietafel ervoor, een lage boekenkast, twee leunstoelen met een lampentafel, ertussen een kleine poef, en een tafeltje met een telefoon. Naast de telefoon is de deur die naar de keuken gaat en naar twee kanten opengaat. Aan de achterkant van het toneel een grote hal, iets hoger dan de salon. *(zie tekening)* In de hal zien we de eerste treden van de trap daar de tweede verdieping, de deur van een halkast, en de voordeur. *(zie tekening)* We krijgen een glimp te zien van wat er buiten is, als de deur open gaat, met wat groen. We zien ook de tuin door het raam van de salon. *(zie tekening)*

Als het gordijn open gaat zien we Rose Baxter, een levendige vrouw van in de zestig en haar dochter Belinda, gewoonlijk Lindy genoemd. Rose zit op haar knieën naast de poef met een mond vol spelden, Lindy staat op de poef in trouwjapon en sluier en ondergaat het gefruitsel van haar moeder die de zoom zit te spelden. Totdat Rose alle spelden uit haar mond heeft opgebruikt praat ze vanuit haar mondhoek, terwijl ze verder speldt aan de jurk.

Lindy: Moeder, ben je nog niet klaar? Simon kan elk moment komen.

Rose: Je kunt je verstoppen terwijl ik hem binnenlaat

Lindy: Maar we moeten klaar zijn met de zoom voor de repetitie vanmiddag.

Rose: Je draagt je trouwjapon toch niet bij het oefenen?

Lindy: Moeder, als Simon er is, blijft hij tot lang na het oefenen.

Wanneer moet je dan die japon klaar krijgen?

Rose: Rustig maar. Het is bijna klaar. Je hebt meer dan veertig jaar op een man gewacht, die paar minuten kunnen er ook nog wel bij.

Lindy: O moeder, denk je dat ik de juiste beslissing genomen heb?

Rose *(haalt de resterende spelden uit haar mond, en staat op)*: Dit is nou niet bepaald het juiste moment om jezelf die vraag te stellen!

Lindy *(stapt van de poef af)*: Ik bedoel niet of ik wel moet trouwen. Ik heb altijd graag getrouwd willen zijn.

Rose *(helpt Lindy met het losmaken van de achterkant van de jurk)*:

Nou, dat heb je anders goed verborgen gehouden voor je vader en

mij! Na zevenenveertig jaar onder ons dak dachten we dat je aan het huis was vastgegroeid.

Lindy: Je weet toch waarom ik zo lang heb gewacht, moeder?

Rose: Ja liefje, ik wist waarom je hebt gewacht, maar dertig jaar...

Lindy: Zolang er nog hoop was,... een kleine kans

Rose: Ach, kom nou! Vandaag is die kans zo groot als hij al die tijd geweest is. De enige reden waarom je niet eerder bent getrouwd was omdat niemand je gevraagd heeft, totdat Simon op de proppen kwam!

Lindy: Moeder dat is helemaal niet leuk van je!

Rose: Ach, wanneer een meisje dertig jaar van haar leven doorbrengt met het lezen van doktersromannetjes en het luisteren naar platen van Glenn Miller, is het niet erg waarschijnlijk dat ze een geschikte man zal tegenkomen. Tenzij ze wandluizen oploopt en de man van de dieren verdelging vrijgezel is.

Lindy: Ik had Link gezegd dat ik op hem zou wachten, en dat heb ik gedaan.

Rose (*pakt de trouwjapon die Lindy inmiddels uit heeft*): Je hebt vast het koppigheidsrecord gebroken!

Lindy: Koppigheid? Toewijding!

Rose: Koppigheid! Ik geef toe dat het heel verdrietig was toen Lincoln Sinclair als vermist werd opgegeven en ik begrijp best waarom je je een tijdje van de wereld hebt afgesloten, maar liefje, dat was in de tweede wereldoorlog! Je kunt zo'n herinnering een paar jaar koesteren, maar jij hebt er je levenswerk van gemaakt!

Lindy: Moeder, ik moest wel. Link en ik hebben elkaar eeuwige trouw beloofd voor hij in dienst ging. Wat had ik moeten doen als hij was teruggekomen en ik was met iemand anders getrouwd?

Rose: En dan nog? Je had hem het telegram van het departement van oorlog kunnen laten zien en kunnen zeggen: Link, hoe kon ik dat weten?

Lindy: Moeder, je hebt geen gevoel voor romantiek.

Rose: Geen gevoel voor romantiek? Wie bad er dag en nacht om een wonder om je uit je cocon te krijgen en in de armen van de een of andere man?

Lindy: Nou, zo is het niet gegaan.

Rose: Ik moet toegeven dat het er niet uitzag als het antwoord op een gebed, toen je op de trap struikelde over Link's oude peddel, maar je bent erdoor bij de orthopeed terechtgekomen, en verdraaid als het niet waar is, dat was een vrijgezel. Je moet me toch nog eens een keer vertellen wat er is voorgevallen tijdens die hypnotherapie behandelingen!

Lindy: Niets; helemaal niets. Simon en ik hebben alleen maar gepraat.

Rose (*gaat in de richting van de gang met de jurk over haar arm*): Dan heb je precies het goede onderwerp bij de kop gehad. Het heeft wel iets dat je met een dokter trouwt. Dat maakt het lange wachten nog een beetje de moeite waard.

Lindy: Al hij maar geen orthopeed was. Dat is het enige aan Simon wat ik vervelend vind. Hij zegt altijd tegen me dat ik rechtop moet staan.

Rose (*lacht en gaat verder de gang op, maar stopt als Ed Baxter, haar man, ook in de zestig, en zo mogelijk nog levendiger dan zijn vrouw, binnenkomt. We nemen aan dat hij uit de kelder komt, waar hij zijn donkere kamer heeft*): O, dag liefje. Ben je klaar in je donkere kamer?

Ed: Ik heb geen ontwikkelaar meer. Ik moet even naar de winkel om nieuwe te kopen. (*stopt terwijl zijn oog op Lindy valt*) Wel wel. Ik wist dat Simon langs zou komen. Maar vind je het echt nodig dat hij een voorproefje krijgt van wat hem morgennacht te wachten staat?

Lindy (*realiseert zich dat ze alleen haar ondergoed aan heeft*): Vader, niet kijken! (*ze bedekt zichzelf tevergeefs met haar handen en rent langs Rose de trap op*) Kun je niet even waarschuwen als je naar boven komt?

Ed: Waarom is ze zo geschokt? Ik heb haar vroeger nog in bad gedaan.

Rose: Ed, dat was veertig jaar geleden. Kleine meisjes zien er anders uit als ze groter worden.

Ed: Ik hoop dat ik haar niet teveel geschokt heb.

Rose: Neem het niet persoonlijk op. Bruidjes zijn altijd een beetje nerveus.

Ed: Nou, van deze bruid word ik nerveus! Hoeveel ik ook van onze dochter hou, het zal de gelukkigste dag van mijn leven zijn als ik haar morgen dat gangpad opduw.

Rose: Duw?

Ed: Misschien moet ik wel trekken. Het hangt ervan af welke kant haar voeten op staan.

Rose (*is ineens bezorgd*): Heb jij ook dat gevoel? Die onzekerheid over haar gevoelens voor Simon?

Ed: Nou, de laatste keer dat ik haar meenam naar de tandarts was ze enthousiaster!

Rose: Ed, dat is ook veertig jaar geleden! Waarom zit je zo met je gedachten bij het verleden?

Ed: Nou ja, ze is onze kleine meisje, ook al is ze dan de veertig ruim gepasseerd. En aangezien we haar morgen kwijt raken, ben ik in een overpeinzende stemming.

Rose: Ed, denk je dat Lindy de juiste beslissing heeft genomen?

Ed: Je bedoelt om te trouwen?

Rose: Ja.

Ed: Nou ja, Bungy jumpen is gevaarlijker.

Rose: Ed, wees nou eens serieus. Lindy houdt van Simon! Ja toch?

Ed: Ze zegt van wel. Maar ze ziet er niet erg blij uit als ze dat zegt.

Rose: Nee, dat is waar. Maar het huwelijk is natuurlijk een grote stap.

Ed: Voor een man is het geen grote stap, Voor een vrouw is het meestal een worp met de lasso, en dan goed vasthouden!

Rose: Liefje, doe niet zo cynisch. Lindy was zelf ook al zo in een beschouwende stemming.

Ed: Waarover?

Rose: Ze mist Lincoln Sinclair

Ed: Natuurlijk. Dat is haar hobby!!

Rose: Maak nou geen grapjes over die arme jongen, Ed.

Ed: Het is helemaal geen arme jongen. Zijn familie zwemt in het geld. Als hij was blijven leven zou hij vandaag een fortuin hebben. Al die textielfabrieken; al dat onroerend goed. Lindy had het heel goed gehad als ze met hem was getrouwd.

Rose: Begin daar nou niet weer over. Ze is het bij ons ook lang niet slecht gewend. Die fotografie van jou heeft altijd voor een prima inkomen gezorgd.

Ed (*glimlacht nadenkend*): Niet te geloven, nietwaar? Vijftig jaar geleden ben ik begonnen met alleen maar een beetje fixeersout en een grote droom.

Rose: Ik wou dat je het niet altijd op die manier zei. Het klinkt als een goocheltruc

Ed: Nou ja, ik kan ook zeggen dat ik ben begonnen met een tank water en een rol papier, maar dat klinkt meer naar het kleinste kamertje, in plaats van een donkere kamer.

Rose: Ed!

Ed: Niet dan?

Rose (*gaat langs hem heen*): Hoor eens, ik kan hier niet de hele dag gaan staan verluimelen, ik moet deze zoom stikken. En jij kunt beter even achter die ontwikkelaar aangaan, of wat was het. Later, als iedereen er is voor de trouwerij, is er geen tijd meer voor.

Ed: Zoveel mensen komen er niet. Het is net genoeg voor een kwartet. Behalve het 'gelukkige' paar komen alleen de getuigen en het bruidsmisje.

Rose (*staat nu in de gang*): Ik ben allang blij dat we een bruidsmeisje hebben kunnen vinden! Als Simon's getuige geen zusje had gehad, dan weet ik niet waar Lindy een bruidsmeisje vandaan had moeten halen!

Ed: O, ik denk dat Simon wel een oude vlam van hem op had kunnen duikelen.

Rose: Ed. Zoiets kun je toch niet doen!

Ed: Natuurlijk wel, het bruidsmeisje hoort toch een traantje weg te pinken tijdens zo'n trouwerij.

Rose: Jawel, maar ze moet niet met haar armen om de knieën van de bruidegom heen liggen snikken! Ga jij nou maar naar die winkel van je, ik heb nog wat te doen! (*gaat naar rechts, in de richting van een naaihoekje op dezelfde verdieping, waar de jurk ligt. Ed loopt naar de voordeur, maar stopt omdat de telefoon gaat, en we horen Rose, achter de coulissen*) Ed, neem jij hem even? Als het voor mij is heb ik geen tijd, ik heb het te druk!

Ed: Goed, schatje. (*de telefoon gaat weer, hij loopt er naar toe, en neemt hem op*) Met Baxter fotografie. O, hallo, Fiona. Nee, hij is er nog niet, en je broer ook niet. Ze kunnen elk moment hier zijn. Ja. Nee, dat weet ik niet, ik zal het even vragen. (*roept in de richting van het naaihoekje*) Rose? Het is Fiona. Ze heeft wat problemen met de rits van haar bruidsmeisjes jurk, en ze vroeg of ...

Rose (*vanuit de coulissen. Geeft vermoeid en geïrriteerd antwoord*): Laat ze maar hier komen met die jurk. Ik zal zien wat ik voor haar kan doen. (*kan het niet laten er sarcastisch aan toe te voegen*) Dat kan er ook nog wel bij op de dag voor mijn dochter trouwt!

Ed (*terug naar de telefoon*): Ja, ze wil het wel voor je doen. Kom maar hier met die jurk, Fiona. Oké, tot straks. (*legt de hoorn op de haak, en loopt juist naar de voordeur wanneer Lindy, nu gekleed in plechtige zwarte kleren, de trap af komt*) Heb ik iets verkeerd begrepen? Ben je nou aan het repeteren voor een begrafenis of voor een trouwerij?

Lindy: Hè pa, hoe kun je nou grapjes maken onder deze omstandigheden?

Ed (*zegt met platte humor*): O ja, dat is waar ook. Je hebt een geweldige man ontmoet, je bent smoorverliefd, je staat op het punt om met hem te trouwen. Hoe laat komt de rouwstoet?

Lindy: Pa, je begrijpt het niet. Natuurlijk is Simon geweldig, natuurlijk ben ik verliefd op hem en natuurlijk gaan we trouwen, maar ik wou dat je daar niet zo vrolijk over deed!

Ed: Waarom niet? Je moeder en ik raken geen dochter kwijt, we krijgen een vakantie naar Bermuda!

Lindy: Dat is ook zoiets! Hoe kunnen jullie dat nou doen? Weggaan op de dag dat ik trouw? Weggaan pal na de trouwerij? Hadden jullie niet een paar dagen kunnen wachten met die vakantie?

Ed (*kijkt haar strak aan, terwijl hij het zegt*): Voor het geval je van gedachten verandert?

Lindy: Wat?

Ed: Je weet wel, als het allemaal niet doorgaat morgen, dan is het prettig als je nog ergens naar toe kunt, nietwaar?

Lindy (*doet een stap in zijn richting, en draait dan haar gezicht af. Je kunt aan haar gezicht zien, dat ze daar zelf ook eigenlijk aan heeft gedacht*) Doe niet zo idioot, pa.

Ed: Midden in de roos?

Lindy (*weer net zo onzeker*): Natuurlijk niet!

Ed: Wat maakt het dan uit dat je moeder en ik naar Bermuda gaan?

Lindy, we zijn dit al heel lang van plan, maar iedere keer als we zouden gaan...

Lindy: Ik weet het, ik weet het wel. Dat kwam door mij, er kwam telkens iets tussen.

Ed (*legt zijn arm om haar schouders*): Liefje, dat geeft toch niet. De eerste keer kreeg je griep, en de volgende keer dat we klaar stonden om te vertrekken kreeg je drie dagen de hik, en daarna probeerde je met Link Sinclair zijn oude peddel te spelen op de trap, en...

Lindy (*legt haar hoofd tegen zijn schouder*): Daar is tenminste iets goeds uit voortgekomen. Zo heb ik Simon leren kennen.

Ed: Juist. En nu ga je met hem trouwen, en je moeder en ik kijken uit naar een lang verwachte tropische vakantie. .. Daar is toch niets mis mee?

Lindy (*gaat bij hem weg, ze is verward en ongelukkig*): Natuurlijk gun ik het jullie, maar Bermuda is zo ver van Michigan!

Ed: New Orleans ook.

Lindy: New Orleans?

Ed: Je weet wel, in Louisiana. Waar Simon en jij naartoe gaan op jullie huwelijksreis.

Lindy: O, dat was ik bijna vergeten!

Ed: Je vergeet je huwelijksreis op de dag voor je gaat trouwen?

Lindy (*lacht als een boer die kiespijn heeft*): Ja, stom hè?

Ed: Ik vind het nogal beangstigend! Lindy, meisje, wat is er aan de hand?

Lindy (*draait zich plotseling om en rent naar hem toe. Haar gezicht tegen zijn borst, ze klemt zich heftig aan hem vast*): O, pappie, pappie, ik weet het niet, ik weet niet wat ik moet doen! Ik zou de

gelukkigste vrouw op aarde moeten zijn na al die eenzame jaren, en Simon is een geweldige man - een beetje bazig, dat wel en we hebben zo'n schattig huisje om in te wonen, en hij verdient zo veel, en ik krijg allemaal nieuwe jurken, en we gaan samen reizen, en en.. ik ben van mijn leven nog niet zo ongelukkig geweest! *(ze houdt hem vast en snikt, terwijl Ed troostende geluidjes mompelt en hulpeloos op haar rug klopt. Na een tijdje komt ze weer tot zichzelf en gaat rechtop staan. Ze veegt in haar ogen; Ed geeft haar zijn zakdoek)*

Ed *(terwijl ze haar tranen droogt)*: Lindy, je moet je vermannen. Je was pas zestien toen Lincoln Sinclair in dienst ging. Je had je hele leven nog voor je. Je hebt dertig jaar verknoeid, liefje. Dit is je kans op nieuw geluk. Grijp hem!

Lindy *(geeft hem zijn zakdoek terug)*: Ik wou dat het zo eenvoudig was.

Ed: Zo eenvoudig is het! Maar dat wil je niet zien. Die jongen beheerst je leven, daar moet je mee ophouden, echt!

Lindy: Maar ik kan hem toch niet zomaar vergeten? Hij was nog zo jong, en we waren zo verliefd!

Ed: Ik zei niet dat je hem moest vergeten. Maar hij bepaalt je leven! Je hoeft hem niet te vergeten, maar hij is een herinnering, iets van vroeger. Je moet je nu op Simon concentreren; die hoort bij het heden.

Lindy: Dacht je dat ik dat niet geprobeerd had? Ik heb toch alles geprobeerd wat in mijn macht lag om Link de juiste plaats in mijn leven te geven?

Ed: Eerlijk gezegd ben ik dat niet met je eens.

Lindy: Wat? Wat zeg je?

Ed: Luister nou eens. Als je iemand tot een herinnering wilt laten verbleken, moet je niet overal foto's van je verloren geliefde op je kamer hangen, niet de hele dag naar platen van Glenn Miller luisteren, en zeker niet nog iedere dag het speldje dragen van zijn klas. Hé, waar is het eigenlijk?

Lindy *(kijkt geschokt naar beneden, naar de kleren die ze draagt)*: O, ik ben het vergeten. Ik ben helemaal vergeten het speldje op te doen. *(loopt naar de toog)* Dat ik daar niet aan gedacht heb, wat erg. *(rent de trap op)* Link, Link, kun je me ooit vergeven?

Ed *(schudt zijn hoofd, mompelt in zichzelf)*: Ik wil wedden dat ze dat onding zelfs op haar trouwjapon draagt. *(de bel gaat. Hij schudt zijn slechte stemming van zich af, en loopt naar de deur)* Ik ga wel, Rose!

Rose *(komt vanaf de andere kant)*: Ed, ik dacht dat jij al lang naar die

winkel was.

Ed: Ik heb even een vaderlijk gesprek gehad met onze dochter.

Rose (*kijkt de salon in*): Lindy? Ik dacht dat ik die net naar haar kamer zag gaan.

Ed (*is bijna bij de voordeur*): Ze kwam naar beneden, in haar beste zwarte rouwkleren, maar ze was een heel belangrijk accessoire vergeten!

Rose (*meer een vaststelling dan een vraag*): Dat klassespeldje zeker?

Ed: Drie keer raden waar ze het laat tijdens haar huwelijksnacht! (*Rose schudt vermoeid haar hoofd, hij doet de deur open, en Simon Fletcher, een niet onaantrekkelijke man van voor in de vijftig, komt binnen. Duur gekleed in een driedelig pak met stropdas*) O, dag Simon.

Simon (*grijpt zijn hand, maar schudt hem niet, hij geeft een slap passief handje*): Vader Baxter. (*doet hetzelfde bij Rose*) Moeder Baxter.

Rose (*droogjes, maar Simon begrijpt het niet*): Schoonzoon Simon.

Simon (*wrijft zich tevreden in de handen*): Nog vierentwintig uur voor D-Day. (*heeft een binnenpretje, maar Ed en Rose niet*) Ik denk dat Belinda wel nerveus is, hè?

Rose: Ja, wel een beetje, denk ik.

Ed: Maar je merkt er niet zo veel van. Goed, Simon, wil je iets drinken?

Simon: Is het daar niet een beetje te vroeg voor?

Ed: Niet aan de vooravond van D-Day.

Rose: Ik hoop dat jullie dit soort dingen niet gaan zeggen waar Lindy bij is?

Simon: Wat voor dingen?

Rose: D-Day

Ed: O ja, ik snap wat je bedoelt.

Simon: Ik niet.

Rose: Lindy heeft je toch wel verteld over Link Sinclair?

Simon: Ja, maar wat heeft dat met D-Day te maken? Dat was in Europa. Hij is vermist in de oceaan. Als ik dat nou zei...

Ed: Eh, ja, daar zit wel wat in, maar...

Rose (*merkt dat Ed niet weet hoe hij op een tactvolle manier aan Simon duidelijk moet maken dat dit een stomme opmerking is, dus ze grijpt in*): Dat maakt toch niet uit, Simon.

Simon: Wat bedoelt u? Dat begrijp ik niet

Ed: Laat maar, jongen. Laten we even gaan zitten.

Simon (*ze gaan in de salon zitten, hij in de meest rechtse leunstoel,*

het echtpaar op de divan): Ja, dat is een goed idee, vooral op jullie leeftijd. Staan is slecht voor de heupgewrichten.

Rose: Maar niet zo slecht als basketbal. *(NB: Die zinnestjes die zo tussen neus en lippen door tegen Simon worden gezegd, zijn nooit onsympathiek bedoeld. Ze weten gewoon, dat Simon toch niet door heeft dat het woordspelletjes zijn. Ze hebben niet de bedoeling hem te kwetsen)*

Simon: Nee, dat denk ik ook niet.

Ed: Ze doet altijd heel voorzichtig bij het springen.

Simon: Dat is heel verstandig. Daar legden ze ook altijd de nadruk op tijdens mijn opleiding: "een lichaam is zo sterk als zijn gewrichten" Dat is een goed motto.

Rose: Zelfs bij de opleiding voor barkeepers. *(Simon probeert dit te verwerken, en Lindy komt de voorgang binnen, het klassespeldje op haar revers. Het drietal ziet haar, staat op, Ed en Rose gaan richting de toeg, en Lindy komt de salon binnen)*

Simon: Belinda.

Lindy: Simon, lieveling.

Rose: We zullen de jongelui maar alleen laten. Ik moet nog wat naaiwerk afmaken.

Ed: En ik ben nog steeds niet naar die winkel geweest.

Simon *(bezorgd)*: Weet u, vader Baxter, op uw leeftijd zou u de spullen van zo'n winkel moeten laten bezorgen.

Ed *(niet onvriendelijk)*: Ja, maar op mijn leeftijd heb ik misschien al het loodje gelegd voor ze worden gebracht. *(gaat de voordeur uit)*

Lindy *(met haar gedachten ergens anders. Ze heeft de voorafgaande conversatie gemist)*: Pa?

Rose *(alsof ze zich aansluit bij Simon's houding tegenover leeftijd, legt ze kort en dramatisch haar hand op Lindy's schouder)*: Laat hem maar gaan, lieverd. Het is beter zo! *(gaat in de richting van het naaigedeelte met overdreven bejaarde schreden)*

Lindy: Beter zo? Wat bedoel je, moeder?

Simon *(neemt haar hand voordat ze Rose kan volgen)*: Kom maar niet tussenbeide, Belinda. Laat ze althans nog iets van hun trots houden.

Lindy *(er gaat haar een licht op)*: Simon, ben je weer aan het zeuren geweest over hun leeftijd?

Simon *(is zich van geen kwaad bewust)*: Welnee. Maar ik vind dat die oudjes altijd zo slecht om hun heupen denken...

Lindy: Simon, je bent onmogelijk! *(zit kwaad op het voorste puntje van de leunstoel, vouwt haar armen voor zich en leunt achteruit tegen het kussen)*

Simon (*met een vriendelijk vermanend vingertje*): Lieverd, nu zit je weer met een ronde rug.

Lindy (*gaat gelaten rechtop zitten*): Zo beter?

Simon (*zit op de poef en leunt naar haar over*): Ik weet wel dat het vaak beteterig overkomt, lieverd, maar je zou eens in een ziekenhuis moeten gaan kijken hoeveel patiënten er zijn die als kind niet hebben geleerd hoe ze behoorlijk moesten gaan zitten. Weet je hoe de wereld er vandaag uit zou zien als ze gewoon de meest voor de hand liggende regels op dat gebied hadden geleerd?

Lindy: Ik heb geen idee hoe de rest van de wereld er dan uit zou zien, maar jij zou dan zonder baan bij het arbeidsbureau rondhangen!

Simon (*meent het*): Daar heb ik nog nooit bij stilgestaan.

Lindy (*vouwt ineens haar armen om zijn nek en neemt zijn gezicht tussen haar handen*): O, Simon, je bent een lieve halve zool!

Simon: Dat lieve daar heb ik geen bezwaar tegen, maar...

Lindy: Oké, misschien is halve zool een beetje sterk uitgedrukt, maar een halve steunzool ben je wel. Je toewijding voor de orthopedie begint soms een beetje op een vorm van monomanie te lijken!

Simon (*heeft niet door dat hij een tere snaar raak*): Iedereen heeft wel iets monomanisch. Ik praat over botten, jij praat over Link Sinclair.

Lindy (*laat zijn gezicht los en springt op*): Hoe durf je!!

Simon: Wat?

Lindy: O, wou je beweren dat je me niet net hebt uitgescholden?

Simon (*staat op, begrijpt er niets van*): Ik probeerde alleen maar een vergelijking te trekken.

Lindy: Alleen maar omdat ik de herinnering aan een held koester!

Simon: Lieverd, ik vind het niet erg dat je dat doet. En hoeveel verloofdes zouden zo ruimdenkend zijn?

Lindy (*aarzelend*): Nou ja.

Simon: Je mag die herinnering gerust koesteren. Je zou niet meer het lieve meisje zijn waar ik van hou als je niet zo'n groot hart had. Ik heb mijn boeken over botjes, jij hebt je platen van Glenn Miller. We hebben zo allemaal wel een skelet in onze kast!

Lindy: Jij bent de enige man die ik ken bij wie dat ook letterlijk zo is!

Simon: Dat hebben alle orthopeden.

Lindy: De eerste keer dat ik mijn jas ging ophangen in je flat, schoot ik zowat door het plafond!

Simon: Dat is heel slecht voor je ruggengraat

Lindy (*gaat met haar rug heel slap zitten*): O Simon, kun je dan nooit je werk eens vergeten?

Simon: Je zit weer met een kromme rug.

Lindy (*gaat woedend rechtop zitten*): Simon Fletcher! (*maar voor ze verder kan gaan gaat de Bel*)

Simon (*gaat blij naar de deur*): O, dat is vast Jake. Die is vroeg!

Lindy (*komt weer tot zichzelf*): Volgens mij is hij net op het nippertje!

Simon: Wat?

Lindy: Niks. Ga de deur maar open doen.

Simon: Oké. (*hij doet de voordeur open en Fiona Broderick komt binnen. met haar bruidsmeisjesjurk over haar arm. Fiona is ongeveer veertig, nogal plomp van uiterlijk, en ze kijkt met koeienogen en in diepe verering naar Simon*) O Fiona, ik dacht dat je Jake was.

Fiona (*haar stem klinkt altijd wat huilerig*): Ik lijk alleen maar op hem.

Lindy (*terwijl Fiona naar de salon loopt*): Fiona. Wat doe je daar met je jurk?

Fiona (*kijkt ernaar voor ze antwoord geeft*): Ik draag hem.

Lindy (*terwijl Simon de deur dicht doet en weer bij ze komt*): Ik bedoel, waarom heb je die jurk vandaag meegebracht?

Fiona: Je moeder zei, dat ze hem zou repareren.

Lindy: O, wat is er dan stuk aan?

Fiona: De rits is stuk. (*merkt ineens dat Simon in de buurt is, ze vindt het gênant om dat te zeggen terwijl hij het kan horen, dus ze leunt naar Lindy toe, en fluistert haar zinnetje*) De rits is gebroken.

Rose (*komt binnen door de toog*): Hoor ik Fiona? O, ben je daar, liefje, geef die jurk maar aan mij

Fiona (*geeft haar dankbaar de jurk*): Ik hoop, dat het niet te veel moeite voor u is, mevrouw Baxter?

Rose: Nee hoor, geen probleem. Het is tenslotte de trouwdag van mijn dochter en dan kunnen we niet hebben dat het bruidsmeisje halverwege het gangpad half naakt staat. (*gaat in de richting van het naaihoekje met de jurk*)

Simon: Zullen we gaan zitten?

Fiona (*alsof hij haar iets geweldigs aanbiedt*): O, dank je wel, (*ze laat zich zakken waar ze staat*)

Lindy (*grijpt haar bij haar arm*): Op een stoel, Fiona, kijk, zo

Fiona: O ja, natuurlijk. (*wil in de ene leunstoel gaan zitten, Lindy zit in de andere, en Simon aarzelt*)

Simon: Belinda, vlak voor je vader wegging, zei hij toen niet iets over een drankje?

Fiona: Is hij weg gegaan om iets te gaan drinken?

Lindy: Nee, hij haalt even een fles ontwikkelaar.

Fiona: Drinkt je vader ontwikkelaar?

Simon: Natuurlijk niet. (*tegen Lindy*) Tenminste, dat hoop ik maar.

Lindy: Ik geloof van niet, maar er mag nooit iemand in de buurt van zijn donkere kamer komen als hij aan het werk is, dus...

Simon: Maar om even op het onderwerp terug te komen, ik heb wel trek in een drankje.

Lindy: Nou je het zegt, ik ook wel. Wil jij het even inschenken? Je weet waar alles staat.

Simon (*gaat richting keuken, en staat dan even stil*): Fiona?

Fiona (*smelt helemaal weg*): Ja, Simon?

Lindy: Ik denk dat hij wil weten of je ook wat wil drinken.

Fiona: O ja, Simon, wat je maar wilt, je zegt het maar.

Simon: Wat wil je drinken?

Fiona: Dat geeft niet. Kies jij maar. Als jij het klaarmaakt, vind ik het lekker

Lindy: Doe mij maar hetzelfde.

Simon: Oké. (*gaat verder richting keuken, maar stopt even*) Belinda, je zit weer met een kromme rug. (*ze gaat grimmig rechtop zitten, hij verdwijnt, en ze laat zich meteen compleet onderuit zakken*)

Fiona: Dat moet je niet doen. Simon is alleen maar bezorgd om je ruggegraat

Lindy: Ja, romantisch, hè?

Fiona: O ja?

Lindy: Heerlijk! Iedere andere verloofde heeft het over mooie ogen, of zachte lippen, of een mooi figuur! (*het zit wel erg ongemakkelijk zo, dus ze gaat maar weer rechtop zitten*) Simon heeft geen vrouw nodig, maar een kapstok.

Fiona: Waarvoor?

Lindy: Dat was een grapje, Fiona. Weet je wel: kapstok, iets wat altijd prachtig rechtop blijft staan?

Fiona: Je moet geen grapjes maken over zijn beroep. Simon gaat er helemaal in op.

Lindy: Hij gaat er in onder, zul je bedoelen! Ik zou wel eens willen dat hij mijn hand vasthield zonder dat hij me meteen onderzocht op reuma!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto